ROMULUS BUCUR

„Greutatea cernelii pe hîrtie"

„... De parcă un plus de detalii reale / ar spori greutatea cernelii / pe hîrtie"; aceste versuri trimit nu numai la titlul cărţii de debut a lui Romulus Bucur ***(Greutatea cernelii*** *pe hîrtie),* dar şi la două dintre caracteristicile principale ale poeziei tînărului autor: recuperarea realului din firimituri, oarecum în felul în care Degeţel găseşte drumul întoarcerii din pădure, şi spiritul caligrafic. Mircea Martin, care-i prezintă cartea, scrie despre poezia lui Romulus Bucur că e lucid-ironică, stringentă şi coerentă. Ca aproape în toate cazurile, autoironia este şi aici indiciul răsturnat al emoţiei. Poetul evocă nostalgic amintiri din adolescenţă (amintirile unui adolescent cuminte), traversate de silueta unei fete *(„ îi putem spune simplu oana / sau oricum /altfel")* şi de motivul unor apeluri (telefonice) rămase de obicei fără răspuns. In plus, peroane de gară, străzi, cinematografe, plaja, un disc, camera unei fete, bocancii de militar, o bere cu un fost coleg, costumul şi cravata profesorului de limba română: iată universul. Acest lirism biografic ocoleşte însă calea confesiunii, împrejurările personale constituie materia primă a unei realităţi pe care poemele o folosesc *tale-quale.* Biografismul fiind sentimental în poezia tradiţională, el este aşa-zicînd material în cea modernă. De aici provine aspectul granulat al poeziilor, care constau din notaţii împrăştiate, din reziduuri de memorie. O ordine există, desigur, şi ea este tocmai aceea a întîlnirii întîmplătoare dintre diferitele straturi (în timp şi spaţiu) ale realităţii cotidiene. Romulus Bucur e un caligraf al acestui trecut-prezent, pe care-l trage în crochiuri expresive.

Nu e greu de dedus din ele portretul poetului în tinereţe. El e un delicat, suflet prudent şi vulnerabil: *„«Nu vii la o bere?» - un fost / coleg de liceu / a dat şi el la facultate / şi-a făcut armata / lucrează are nevastă copil / «Lasă fac eu cinste» - / superioritatea lui subînţeleasă / care mă face / să mă simt din nou puşti / şi nu aveam întotdeauna / cinci lei de cinematograf/ sau de o îngheţată // lucrurile de care n-am avut curajul / să mă despart bruta/ / singurătatea mea asfaltată / pe care mirosul de cauciuc ars / rulează cu viteză maximă admisă".* Retractil, nostalgic, este locuitor de nevoie şi observator acut al unui mediu explodînd de banalitate: *„ «acasă acasă» se scutură în pahar / cu bucurie amară /rumeguşul cuvintelor / (avea oximoroni vor spune / vecinele el ştia săracu' / da' n-a vrut să spuie / la nimeni) // o ţigară încă fumînd pe caldarîm / chipul meu răsfrînt / de vitrine îmi trec /*

în revistă prietenii / ca un comandant trupele /rămase fidele sigur | ei şi-au făcut / datoria faţă de societate muncesc / au făcut copii (legitimi firește) / o maşină abandonată | cu uşile deschise uite | începe să intre zăpada / înăuntru l dar asta era mai demult / pe cînd nu-mi expirase încă / legitimaţia de a avea curaj / gazda tocmai începuse să / mături gunoiul sub dulap l repede pînă nu vin / musafirii". Din această intrare în vîrsta adultă nu poate lipsi iubirea, care e aici un amestec de frustrare şi de aşteptare, înduioşător-copilărească: *„camera unei fete - / o trotinetă | într-un colţ | o masă plină cu cărţi / o strîngeam în braţe -aerul l de sticlă topită / al discotecii / «Eşti o pisică egipteană» l - o fi existînd aşa ceva? - / o aripă de praf / singurul lucru rămas nemîncat / de pisici".*

Deşi există şi poezii care exprimă maturitatea, cele mai multe ţin evident de cei douăzeci şi doi de ani ai primelor contacte cu viaţa. Trebuie să precizez că naivitatea este în toate existenţială, nu artistică. Micul realism citadin şi sentimental al lui Romulus Bucur implică o scriitură lucidă şi rafinată, care poate părea naivă dar e îndelung elaborată. Poetul nu e spontan. Cele mai naturale impresii sînt la el rodul unor probabile rescrieri succesive, aşa încît poezia este de fapt o epură: *„ nimic nu se întoarce / urmăresc broaştele sărind | cercurile apei / stingîndu-se treptat || o creangă de prun / aplecîndu-se pînă la pămînt / sub greutatea fructelor || cîţiva paşi mai încolo / ea goală în iarbă //din cînd în cînd/se aude căzînd/ cîte un măr".*

Nu ştiu ce va scrie de aici înainte Romulus Bucur, dar e aproape sigur că va rămîne acelaşi poet discret, conştiincios, econom din subtilitate şi din exigenţă.

(România literară, nr. 49, J 984)